

INGEZONDEN.

DE BEHANDELING VAN DEMENTIA PARALYTICA MET MALARIA-ENTING.

GANS acht mijn opvattingen aangaande de remissies bij paralyse onjuist en vraagt cijfers. Deze zijn in de literatuur nergens te vinden en van mijn eigen materiaal bezit ik thans geen voldoende gegevens. Doch wel ken ik vrij talrijke gevallen van remissies, die 5—16 maanden aanhielden. KRAFFT-EBING (1903) zegt: „de remissies in het verloop der ziekte kunnen op elk tijdstip voorkomen, weken tot maanden, ja zelfs jaren duren. Zij zijn nl. in het beginstadium der ziekte vaak zeer ver gaand en kunnen met intermissies, respectievelijk genezingen verwisseld worden”. WERNICKE (1906) deelt mee, dat „deze vorm der remissie niet zoo zelden in voorloopige, d.i. meer dan een jaar durende genezing, overgaat. KRAEPELIN (1899) vermeldt gevallen van remissies, gedurende welke de patiënten „hun verantwoordelijk beroep van spoorwegbeambte, officier of geneesheer wederom met goed gevolg konden uitoefenen”. Een patiënt deed dat zelfs 5 jaar lang zeer goed en maakte in dien tijd promotie, een tweede bleef 6 jaar goed, kreeg toen weer verschijnselen, en spoedig daarop weer een remissie van een jaar. Remissies, ook langdurende, zijn dus, ook bij niet behandelde gevallen van paralyse, geenszins zeldzaam. Behalve het bezwaar, dat de proefnemingen van GANS veel te kort geduurd hebben, om reeds het recht te geven ver gaande perspectieven omtrent blijvende uitkomsten te openen, heb ik nog een ander argument, dat mij zeer twijfelmoedig maakt: ik heb vroeger twee patiënten met paralyse behandeld, die tevens aan tuberculose leden, doch desondanks verliep de paralyse in beide gevallen zeer snel. Hetzelfde ziet men in Indië bij de Chineezers: zij lijden zeer veel aan malaria, doch niettemin komt bij hen (niet bij de inlanders) zeer veel paralyse en tabes voor.

Den Haag, 15 Mei 1922.

G. C. BOLTEN.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

LONDEN. — **De huwbare leeftijd in Engeland.** Op een vraag in het Lagerhuis is — zeker tot verrassing van menigen Engelschman — geantwoord, dat de Britsche wet een meisje van 12 jaar als huwbaar beschouwt. Kinderen beneden de 7 jaar mogen niet trouwen, maar zijn zij ouder, dan mogen zij een voorloopige huwelijksverbintenis sluiten, doch deze moet worden „geratificeerd” als het meisje 12 en de jongen 14 jaar is. Doen zij dit niet, dat is het huwelijk ongeldig. Een meisje van 12 of een jongen van 14 jaar kan een geldig huwelijk sluiten, maar wie met zulke een kind trouwt, mag niet over diens vermogen beschikken tenzij de ouders of voogden dit goedvinden. *The Lancet* wijst op de tegenstelling tusschen deze oude bepalingen en de strafwet, die, terecht, geslachtsgemeenschap met een meisje beneden de 16 jaren, ook als zij met toestemming van het kind plaats heeft, met straffen bedreigt, welke nog strenger worden, als het meisje nog geen 13 jaar oud is. Het blad gelooft dan ook, dat deze huwelijkswetten niet in het Westen thuis behooren.

— **Kunstbeenen.** In Engeland zijn 51000 menschen, die in den oorlog een been hebben verloren. Het ministerie van pensioenen is tot de ervaring gekomen, dat de tot nu toe geleverde kunstbeenen te zwaar zijn en heeft daarom een model laten maken voor een houten been, dat licht is en aan alle vereischten van mechaniek voldoet. In bijzondere gevallen kan ook een licht metalen kunstbeen worden verstrekt (*Deutsche med. Wochenschr.*)